

Forlig i Retterne; thi naar En har en Sag af Bigtighed, raadfører han sig med en Procurator og lader ham skrive Klagen, og dernæst møder Procuratoren vel ikke personligt, men ved en Contorist. Saa snart han ikke har Fuldmagt til at møde i Retten, saa kan han møde som Befuldmægtiget i Forligelsescommissionen, og hvis man derfor kunde have nogen grunder Mistanke, som man virkelig ikke kan have til, at Procuratorerne forhindre Forliget, saa hæves denne ialtsald aldeles ikke ved den Praxis, som nu finder Sted. Jeg troer, at Procuratorstanden er en Høderstand og burde maaskee være det endnu mere. Jeg har tænkt mig, at, hvis denne Stand blev, som den burde være, saa vilde den juridiske Examen kunne indskrænkes eller maaskee ganske affattes. Det forekommer mig ønskeligt, at alle Jurister begyndte deres Bane som Medhjælpere og siden Fuldmægtige hos Sagførere, og derefter som selvstændige Sagførere. Naar de derved havde bevist, at de vare duelige og havde Folks Tillid, skulde de have Afgang til Embeder og offentlige Bestillinger. Jeg troer, at en saadan Prøve var langt sikrere end den juridiske Examen, og den vilde spare baade Professorene, Censorer og Candidater for mange Bryderier og mange Ubehageligheder. Jeg har i mit Liv havt mange Erfaringer, idetmindste i ældre Tider, om, at den juridiske Examen ikke var nogen afgjørende Prøve paa en Mands theoretiske Kundskab (Hør!), nu er den det maaskee, — jeg veed det dog ikke tilvisse, — men derimod er jeg overbevist om, og det vil Enhver indrømme, at den langt fra er en Prøve paa hans praktiske Duelighed. En Mand kan være en overmaade duelig praktisk Embedsmand, naagtet han ikke kunde bestaae ved den juridiske Examen, og omvendt kan En være en udmærket, lærd og skarpsindig Jurist og derimod være en overmaade maadelig praktisk Embedsmand. Endelig vil jeg endnu tilføie, at ved Loven om Rigsretten, som nylig er bleven vedtaget af begge Thing, er det tilladt, at Folkethinget, naar det bestikker en Anklager, kan dertil bestikke hvem det vil, uden at være indskrænket til dertil at tage en bestikket Procurator eller Advocat, og ligeledes kan den, som tiltales

ved Rigsretten, naar han selv vil vælge sig sin Forsvarer, efter denne Lov dertil tage enhver god Mand, som han vil, enten det er en Sagfører eller ikke; jeg troer, at dette giver Haab om, at denne Lov vil nyde Fremme.

Lehmann: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Otterstrøm) har Ordet.

Otterstrøm: At jeg ikke begjerede Ordet, da der var Spørgsmaal, om det foreliggende Lovforslag skulde nyde Fremme, havde sin Grund i, at jeg ikke havde havt Leilighed til at see det, eftersom det først er blevet trykt, da Thinget havde besluttet, at det skulde fremmes. Jeg havde forøvrigt troet, at det vilde være blevet ved Spørgsmaalet, som jeg maatte antage, at Fleertallet af det ærede Thing vilde have besvaret benægtende, da det var oplyst, at Forslaget hvilede paa en saa løs Grund (Nei!). Hvad Trangen til den Frihed, som Forslaget gaaer ud paa at tilstede, angaaer, da kan den saalidet anses for at være almindelig følt, at der neppe nogensinde før er af Nogen ført Klage over, at han ikke kunde faae en Procurator til at antage sig hans Sag, naar Sagen forøvrigt var af den Besskaffenhed, at en Procurator kunde paatage sig den. Selv den ærede Forslagsstiller, som for det enkelte Tilfælde, han angiver, strax har troet det nødvendigt at lave en Lov, har ingentunde bevist, at det var ham umuligt at skaffe sig en Sagfører i Aarhus, da han har nævnt to, som han ikke har henvendt sig til, den ene, fordi denne engang havde ført en Sag imod ham, og den anden, fordi denne var ham for gammel. Jeg troer ogsaa, da jeg har Ordet, at burde bemærke for mit eget Vedkommende, at han heller ikke har henvendt sig til mig, men jeg maa dog derhos tilføie, at han senere selv har sagt mig, at det var, fordi han ikke havde erindret sig, at jeg var blandt Procuratorernes Tal, og at han i alt Fald havde maattet antage, at det ikke vilde have været ham til nogen Nytte at komme til mig, da jeg, paa Grund af min Embedsstilling ved Banken, ikke i Almindelighed besatter mig med Procurator-Forretninger. Det er altsaa væsentligt, fordi den ærede Forslagsstiller ikke har kunnet faae en Procurator